

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ MÍSTOPŘEDSEDY SOUDNÍHO DVORA

10. září 2013*

„Kasační opravný prostředek — Správní řízení — Zveřejněné rozhodnutí Komise, které se týká kartelu na evropském trhu automobilových skel — Odklad vykonatelnosti rozhodnutí Komise, kterým se zčásti zamítá návrh žalobkyně na důvěrné zacházení s některými informacemi uvedenými v rozhodnutí, kterým se určuje existence tohoto kartelu“

Ve věci C-278/13 P(R),

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 57 druhý pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 21. května 2013,

Evropská komise, zastoupená M. Kellerbauerem, P. Van Nuffelem a G. Meessenem, jako zmocněnci,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž další účastníci řízení je:

Pilkington Group Ltd, se sídlem v Lathomu (Spojené království), zastoupená J. Scottem, S. Wiskingem a K. Fountoukakos-Kyriakakosem, solicitors,

žalobkyně v prvním stupni,

MÍSTOPŘEDSEDA SOUDNÍHO DVORA,

po vyslechnutí prvního generálního advokáta N. Jääskinena,

vydává toto

Usnesení

- 1 Evropská komise se svým kasačním opravným prostředkem domáhá zrušení usnesení předsedy Tribunálu Evropské unie ze dne 11. března 2013, *Pilkington Group v. Komise* (T-462/12 R, dále jen „napadené usnesení“), kterým předseda Tribunálu vyhověl návrhu na předběžné opatření, jež se týká rozhodnutí Komise C (2012) 5718 final ze dne 6. srpna 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společností *Pilkington Group Ltd* na základě článku 8 rozhodnutí předsedy Komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Věc č. COMP/39.125 – automobilová skla) (dále jen „sporné rozhodnutí“).

* Jednací jazyk: angličtina.

Skutkový základ sporu a řízení před soudcem příslušným pro rozhodování o předběžných opatřeních

2 Skutkový základ sporu byl shrnut v bodech 2 až 8 napadeného usnesení takto:

- „2. [...] [K]omise [sporným] rozhodnutím zamítla žádost o to, aby nedůvěrné znění jejího rozhodnutí C (2008) 6815 final, ze dne 12. listopadu 2008 v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (Věc č. COMP/39.125 – automobilová skla) (dále jen ‚rozhodnutí z roku 2008‘), zůstalo v podobě zveřejněné v únoru 2010 na internetové stránce generálního ředitelství ‚Hospodářská soutěž‘.
3. Komise v rozhodnutí z roku 2008 konstatovala, že [společnost Pilkington Group Ltd (dále jen ‚Pilkington‘)], a další podniky patřící do její skupiny, několik podniků patřících do francouzské skupiny Saint-Gobain a do japonské skupiny Asahi – ke které patří zejména společnost AGC Glass Europe –, stejně jako belgická společnost Soliver, porušily v letech 1998 až 2003 na území Evropského hospodářského prostoru (EHP) článek 81 ES pokud jde o prodej skla pro nová vozidla a originální náhradní díly pro motorová vozidla (dále jen ‚kartel automobilového skla‘). V důsledku toho uložila Komise členům tohoto kartelu pokuty v celkové výši převyšující 1,3 miliardy eur, přičemž pokuta uložená skupině [společnosti Pilkington] byla ve výši 370 miliónů eur.
4. Po zohlednění žádostí o důvěrné zacházení podaných subjekty, kterým bylo určeno rozhodnutí z roku 2008, zveřejnila Komise v únoru 2010 na svých internetových stránkách úplně nedůvěrné prozatímní znění tohoto rozhodnutí. [Společnost Pilkington] toto zveřejnění nezpochybnila.
5. Dopisem ze dne 28. dubna 2011 Komise informovala [společnost Pilkington] o tom, že má v úmyslu zveřejnit za účelem transparentnosti podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí z roku 2008 a odmítnout za tímto účelem několik žádostí o důvěrné zacházení, které jí byly žalobkyní zaslány, týkajících se zaprvé jmen zákazníků, názvů a popisů výrobků, stejně jako jiných informací umožňujících identifikovat některé zákazníky (dále jen ‚informace kategorie I‘), zadruhé počtu dílů dodaných [společností Pilkington], podíl určitého výrobce automobilů, výpočty cen, úpravy cen, atd. (dále jen ‚informace kategorie II‘) a zatřetí informace, které by podle [společnosti Pilkington] umožnily identifikovat některé její zaměstnance, kteří se údajně podíleli na provádění kartelové dohody (dále jen ‚informace kategorie III‘). Komise vyzvala [společnost Pilkington], aby se v případě nesouhlasu obrátila na úředníka pro slyšení na základě rozhodnutí předsedy [Evropské] komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. L 275, s. 29).
6. V dopise ze dne 30. června 2011 [společnost Pilkington] sdělila úředníkovi pro slyšení svůj nesouhlas se zveřejněním rozhodnutí z roku 2008 ve znění podrobnějším, než bylo znění zveřejněné v únoru 2010, s tvrzením, že navržené podrobnější znění obsahuje mnohé informace, které nebyly v únoru 2010 zveřejněny pro svou důvěrnou povahu, a dále že informace kategorie I a II musí být chráněny, neboť představují obchodní tajemství, zatímco rozšíření informací kategorie III by umožnilo identifikovat fyzické osoby, tedy zaměstnance [společnosti Pilkington], kteří se údajně podíleli na provádění kartelové dohody. [Společnost Pilkington] tedy požádala o důvěrné zacházení se všemi těmito informacemi.
7. Ačkoliv úředník pro slyšení uznal důvěrnou povahu některých údajů uvedených [společností Pilkington], i přesto ve [sporném] rozhodnutí, podepsaném ‚za Komisi‘, zamítl téměř všechny její žádosti.
8. Napadené rozhodnutí bylo [společnosti Pilkington] oznámeno dne 9. srpna 2012.“

- 3 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 19. října 2012 společnost Pilkington podala žalobu, jíž se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí; tato žaloba je Tribunálem stále projednávána. Společnost Pilkington na podporu své žaloby v podstatě tvrdí, že sporné zveřejnění porušuje povinnost důvěrnosti, která Komisi přísluší na základě článku 339 SFEU a článku 28 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), a dále povinnost ochrany osobních údajů, která tomuto orgánu přísluší na základě článku 8 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), jelikož podrobnější znění rozhodnutí z roku 2008 obsahuje obchodní tajemství, na které se vztahuje profesní tajemství, a informace umožňující identifikovat její zaměstnance.
- 4 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu téhož dne společnost Pilkington podala návrh na vydání předběžného opatření, kterým předsedu Tribunálu požádala, aby:
 - odložil vykonatelnost sporného rozhodnutí až do rozhodnutí Tribunálu o žalobě ve věci samé;
 - uložil Komisi, aby se zdržela zveřejnění znění rozhodnutí z roku 2008, které je, pokud jde o společnost Pilkington, podrobnější než rozhodnutí zveřejněné v únoru roku 2010 na internetové stránce Komise, a
 - uložil Evropské komisi náhradu nákladů řízení.
- 5 Ve vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření došlém kanceláři Tribunálu dne 11. ledna 2013 Komise navrhla, aby předseda Tribunálu:
 - zamítl návrh na vydání předběžného opatření a
 - uložil společnosti Pilkington náhradu nákladů řízení.

Napadené usnesení

- 6 Předseda Tribunálu v bodech 14 až 22 napadeného usnesení zamítl několik návrhů na vstup vedlejšího účastníka do řízení a počínaje bodem 23 napadeného usnesení zkoumal návrh na vydání předběžného opatření.
- 7 Předseda Tribunálu v bodech 24 až 27 tohoto usnesení připomněl, že obě podmínky týkající se naléhavosti a *fumus boni juris* jsou kumulativní a že soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření musí rovněž zvážit dotčené zájmy. Uvedl, že takový soudce má širokou posuzovací pravomoc pro určení způsobu, kterými jsou tyto odlišné podmínky ověřovány, a rozhodl, že nejdříve bude společně zkoumat otázky související s vážením zájmů a naléhavosti.
- 8 Předseda Tribunálu v bodech 28 a 29 uvedeného usnesení odkázal na usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 11. května 1989, *Radio Telefis Eireann a další v. Komise* (76/89 R, 77/89 R a 91/89 R, Sb. rozh. s. 1141, bod 15), a ze dne 26. června 2003, *Belgie a Forum 187 v. Komise* (C-182/03 R a C-217/03 R, Sb. rozh. s. I-6887, bod 142) a připomněl, že vážení rozdílných dotčených zájmů spočívá v tom, že soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření určí, zda zájem navrhovatele předběžného opatření na jeho nařízení převažuje či nikoliv nad zájmem, aby byl sporný akt bezodkladně vykonán, a konkrétně zkoumá otázku, zda případné zrušení tohoto aktu soudem rozhodujícím ve věci samé umožní uvést v předešlý stav situaci, která by vznikla okamžitým výkonem daného aktu, a naopak, zda by odklad vykonatelnosti daného aktu mohl zabránit jeho plnému účinku v případě, že bude žaloba ve věci samé zamítnuta. Předseda Tribunálu odkazem na usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 17. května 1991, *CIRFS a další v. Komise* (C-313/90 R, s. I-2557, bod 24),

doplnil, že rozhodnutí soudce příslušného pro rozhodování o předběžném opatření musí být pouze prozatímní v tom smyslu, že nesmí předjímat budoucí rozhodnutí ve věci samé ani ho nesmí učinit iluzorním tím, že ho zbaví užitečného účinku.

9. Předseda Tribunálu dále v bodech 31 a 32 napadeného usnesení uvedl, že k zachování užitečného účinku rozsudku, kterým se zrušuje sporné rozhodnutí, musí mít společnost Pilkington možnost zabránit tomu, aby Komise protiprávně zveřejnila sporné informace, protože pokud by byl návrh na předběžné opatření zamítnut, rozsudek by se stal iluzorním a neměl by užitečný účinek, neboť zamítnutí návrhu na předběžné opatření by umožnilo Komisi bezprostředně zveřejnit tyto informace, a to bez ohledu na skutečnost, že ani faktické zveřejnění uvedených informací by společnost Pilkington pravděpodobně nezbavilo právního zájmu na podání žaloby, pokud jde o zrušení sporného rozhodnutí. Proto byl předseda Tribunálu v bodě 33 napadeného usnesení toho názoru, že zájem Komise na tom, aby byl návrh na předběžné opatření zamítnut, musí ustoupit před zájmem společnosti Pilkington, a to tím spíše, že nařízení navrhovaných předběžných opatření představuje jen zachování *statu quo* existujícího od února 2010 na omezenou dobu.
10. Vzhledem k tomu, že se Komise dovolávala zájmu potenciálních poškozených kartelem automobilových skel, kteří budou potřebovat informace kategorie I a II, aby prokázali opodstatněnost svých žalob na náhradu škody, předseda Tribunálu v bodech 35 a 36 napadeného usnesení uvedl, že tato argumentace nemůže převážit nad zájmem společnosti Pilkington v projednávané věci, jelikož – zejména pokud jde o vnitrostátní pravidla o promlčení – Komise neuvedla skutečnost, která by bránila uvedeným poškozeným podat žaloby na náhradu škody včas, při současném přerušení vnitrostátních řízení do vydání rozsudku ve věci samé.
11. Předseda Tribunálu měl v bodě 38 uvedeného usnesení za to, že vzhledem k tomu, že výsledek vážení zájmů byl nakloněn ve prospěch společnosti Pilkington, bylo naléhavé chránit zájem této společnosti, pokud by jí v případě zamítnutí jejího návrhu na předběžné opatření hrozila vážná a nenapravitelná újma. Uvedl, že podle společnosti Pilkington by již nebylo možné situaci nastalou zveřejněním podrobnějšího znění rozhodnutí z roku 2008 zvrátit.
12. Předseda Tribunálu v bodech 39 až 42 uvedeného usnesení konstatoval, že podmínka týkající se naléhavosti nebyla splněna, pokud jde o informace kategorie III, a to v zásadě proto, že společnost Pilkington podle něj neprokázala, že požadovaná opatření byla nezbytná pro ochranu jejího vlastního zájmu.
13. Pokud jde naopak o informace kategorií I a II, předseda Tribunálu v bodech 43 až 45 téhož usnesení rozhodl, že uvedená podmínka v zásadě byla splněna. Uvedl totiž, že za předpokladu, že by zveřejnění dotčených informací porušilo právo na ochranu profesního tajemství, které je zakotveno v článku 339 SFEU, jakož i v článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), toto základní právo společnosti Pilkington by mohlo nenávratně ztratit význam. Kromě toho, kdyby Komise mohla zveřejnit uvedené informace dříve, než Tribunál rozhodne o žalobě ve věci samé, bylo by zároveň ohroženo základní právo společnosti Pilkington na účinný procesní prostředek zakotvené v článku 6 EÚLP a v článku 47 Listiny.
14. Předseda Tribunálu v bodě 46 a násl. odmítl argumenty v opačném smyslu, které uplatňovala Komise. V tomto ohledu v bodě 47 uvedeného usnesení uvedl, že poznámka Komise, podle které se společnost Pilkington nedovolávala porušení základního práva, není skutkově podložena. V bodech 48 až 50 uvedeného usnesení byl rovněž toho názoru, že argumentace Komise vycházející ze skutečnosti, že dotčené zveřejnění předvídatelně vyplývá z kroků společnosti Pilkington, tedy z protiprávního jednání této společnosti, takže tento důsledek nemůže být přičítán porušení jejich základních práv, jak to ostatně rozhodl Evropský soud pro lidská práva ve svém rozsudku Gillberg v. Švédsko ze dne 3. dubna 2013 (body 67 a 72), nemůže obstát, jelikož projednávaná věc se týká důvěrnosti některých informací, na rozdíl od věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek.

- 15 Kromě toho předseda Tribunálu v bodech 52 a 53 napadeného usnesení zdůraznil, že je třeba opustit předchozí judikaturu (usnesení předsedy Tribunálu ze dne 7. listopadu 2003, *Bank Austria Creditanstalt v. Komise*, T-198/03 R, Sb. rozh. s. II-4879, a ze dne 22. prosince 2004, *Microsoft v. Komise*, T-201/04 R, Sb. rozh. s. II-4463), ve kterých soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření – k argumentu vycházejícímu ze skutečnosti, že zveřejnění citlivých informací, které mohou být použity v žalobách na náhradu škody směřovaných proti dotyčné osobě, nelze navrátit v předešlý stav – kvalifikoval škodu, která může pro dotyčnou osobu vyplynout z takového použití uvedených informací, jako čistě finanční, jež nemůže být zpravidla považována za nenapravitelnou. Dodal, že nejpozději od vstupu Lisabonské smlouvy v platnost dne 1. prosince 2009, která začlenila Listinu do primárního práva Unie a stanovila, že má stejnou právní hodnotu jako Smlouvy (čl. 6 odst. 1 první pododstavec SEU), totiž musí být bezprostřední riziko vážného a nenapravitelného porušení základních práv přiznaných články 7 a 47 Listiny v této oblasti jako takové kvalifikováno jako újma, která odůvodňuje nařízení navrhovaných prozatímních ochranných opatření.
- 16 Předseda Tribunálu dále v bodech 54 až 56 napadeného usnesení vyloučil ostatní usnesení, kterých se dovolávala Komise, tedy usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 15. dubna 1998, *Camar v. Komise a Rada* [C-43/98 P (R), Recueil, s. I-1815], a předsedy Tribunálu ze dne 18. března 2011, *Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband v. Komise* (T-457/09 R) jako irelevantní pro projednávanou věc z důvodu, že se uvedené věci týkaly pouhých omezení výkonu dotčených základních práv, a usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 27. září 2004, *Komise v. Akzo a Akcros* [C-7/04 P(R), Sb. rozh. s. I-8739] z důvodu, že ve věci, ve které bylo vydáno, jež se týkala otázky, zda dokumenty zadržené Komisí v průběhu šetření jsou či nejsou důvěrné, se nejednalo o přístup veřejnosti k těmto dokumentům, ale o velmi odlišnou otázku, tedy zda byla Komise oprávněna se s nimi seznámit, když se na Komisi samotnou vztahuje dodržování profesního tajemství.
- 17 V bodech 58 a násl. napadeného usnesení předseda Tribunálu zkoumal podmínku týkající se *fumus boni juris*. Poté, kdy v uvedeném bodě 58 připomněl, že tato podmínka je splněna, pokud se alespoň jeden ze žalobních důvodů uplatněných na podporu hlavní žaloby navrhovatelem předběžného opatření jeví *prima facie* jako relevantní a v žádném případě jako neopodstatněný, byl v bodě 59 uvedeného usnesení toho názoru, že ve zvláštním kontextu prozatímní ochrany údajně důvěrných informací soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření – aby nepopřel čistě akcesorickou a předběžnou povahu řízení o předběžných otázkách a nepřehlédl bezprostřední riziko popření základních práv, kterých se dovolává účastník řízení, který se snaží získat jejich prozatímní ochranu – může v zásadě dospět k závěru, že není dán *fumus boni juris* pouze v případě, že by důvěrná povaha dotčených informací nebyla zjevná.
- 18 V bodě 60 napadeného usnesení předseda Tribunálu zkoumal druhý důvod uplatněný společností Pilkington na podporu její žaloby ve věci samé, kterým Komisi zejména vytýká, že porušila článek 339 SFEU, jakož i čl. 28 odst. 1 a čl. 30 odst. 2 nařízení 1/2003 tím, že se rozhodla zveřejnit informace, které měly být považovány za obchodní tajemství, a jejichž důvěrnost tedy měla být chráněna. Kromě toho uvedl, že Komise podle společnosti Pilkington nesprávně posoudila otázku, zda existovaly naléhavé důvody, které by připustily zpřístupnění těchto informací.
- 19 Předseda Tribunálu dospěl v bodech 61 až 65 uvedeného usnesení k závěru, že informace kategorií I a II, posuzovány globálně, byly obchodně citlivé, bez ohledu na skutečnost, že jsou starší pěti let, v zásadě proto, že odhalují obchodní praktiky společnosti Pilkington ve vztahu k výrobcům automobilů, kteří stále jsou jejími zákazníky.
- 20 Předseda Tribunálu rovněž byl, v bodech 67 až 73 uvedeného usnesení, toho názoru, že ač tím nebyla dotčena hodnota argumentů uvedených Komisí ve věci samé, nebylo namístě dospět k závěru, že *fumus boni juris* zjevně nebylo dáno. Zdůraznil totiž, že posouzení opodstatněnosti žaloby ve věci samé vyžaduje detailní zkoumání informací, pro které byla důvěrnost požadována, jakož i vyvážení zájmů společnosti Pilkington a obecného zájmu na transparentnosti, jež nemohou být provedeny soudcem příslušným pro rozhodování o předběžných opatřeních. Kromě toho zastával názor, že ze skutečnosti,

že úředník pro slyšení uznal tajnou povahu některých informací jak z kategorie I, tak z kategorie II, samo o sobě vyplývá, že sporné informace nemohou být pouze z důvodu jejich povahy *prima facie* globálně kvalifikovány jako zjevně zbaveny tajné či důvěrné povahy. Kromě toho, pokud jde o stáří sporných informací, předseda Tribunálu rozhodl, že argumentace společnosti Pilkington, podle které tyto informace přesto byly za okolností projednávané věci důvěrné, patně není zcela irelevantní.

21 Ze všech uvedených důvodů se předseda Tribunálu rozhodl vyhovět návrhu na vydání předběžného opatření společnosti Pilkington v rozsahu, v němž směřoval k zákazu zveřejnění informací kategorií I a II, a ve zbývajících částech návrh zamítl. Body 2 a 3 výroku napadeného usnesení znějí takto:

„2) Vykonatelnost [sporného] rozhodnutí se odkládá v rozsahu, v němž se jedná o dvě kategorie informací, které jsou uvedené v bodě 6 rozhodnutí C (2012) 5718 final, týkající se jmen zákazníků, názvů a popisů výrobků, stejně jako jiných informací umožňujících identifikovat některé zákazníky, a jednak počtu dílů dodaných [společností Pilkington], podílu určitého výrobce automobilů, výpočtů cen, úprav cen, atd.

3) [...] [K]omisi se nařizuje, aby nezveřejnila znění [rozhodnutí z roku 2008], které by bylo podrobnější, v rozsahu ve kterém se týká dvou kategorií informací uvedených v bodě 2 výše, než je znění, které Komise zveřejnila na své internetové stránce v únoru 2010.“

Ke kasačnímu opravnému prostředku

22 Komise na podporu svého kasačního opravného prostředku uvádí dva důvody kasačního opravného prostředku vycházející z:

- nesprávného právního posouzení při posouzení podmínky týkající se naléhavosti, a
- podpůrně, nesprávného právního posouzení při posouzení podmínky týkající se *fumus boni juris* ve spojení s podmínkou týkající se naléhavosti.

23 Poslední část kasačního opravného prostředku se týká důsledků, které mohou podle Komise vyplynout z rozhodnutí přijatého předsedou Tribunálu v napadeném usnesení. Uvedený orgán v podstatě tvrdí, že pokud unijní soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních zaujme přístup uvedený v tomto usnesení, bude v praxi nemožné, aby Komise včas zveřejnila informace týkající se porušení pravidel v oblasti práva hospodářské soutěže v souladu s článkem 30 nařízení č. 1/2003, jelikož napříště postačí, aby podnik tvrdil, že informace jsou důvěrné, aby zabránil jejich zveřejnění, nežli soud rozhodující ve věci samé rozhodne o důvěrnosti. Podle Komise bude mít toto rozhodnutí předsedy Tribunálu rovněž negativní dopad na průběh řízení v oblasti stíhání porušení pravidel hospodářské soutěže, jelikož se může použít též ve fázi přístupu k oznámení námitek.

24 Společnost Pilkington tvrdí, že tato argumentace Komise je nepřípustná, jelikož neobsahuje žádný důvod kasačního opravného prostředku, a že obavy Komise jsou v každém případě neopodstatněné. Pokud jde o případné obdobné použití přístupu přijatého předsedou Tribunálu, pokud jde o přístup k oznámení námitek, uvedená společnost zdůrazňuje, že existuje významný rozdíl mezi zpřístupněním informace omezenému počtu společností a jejím zpřístupněním veřejnosti prostřednictvím internetu.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při posouzení podmínky týkající se naléhavosti

Argumentace účastnic řízení

- 25 Komise tvrdí, že posouzení podmínky týkající se naléhavosti provedené předsedou Tribunálu v bodech 44 až 56 napadeného usnesení je založeno na nesprávném výkladu čl. 104 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu, jelikož se předseda Tribunálu domníval, že údajné porušení unijního práva představuje újmu, která odůvodňuje nařízení odkladu vykonatelnosti rozhodnutí bez nutnosti posoudit, zda uvedené porušení v projednávané věci způsobuje vážnou a nenapravitelnou újmu. Újma, kterou musí společnost Pilkington prokázat, aby dokázala, že podmínka týkající se naléhavosti je splněna, musí být vážná a nenapravitelná v tom smyslu, že jí nemůže zhojit rozhodnutí ve věci samé nebo samostatná žaloba na náhradu škody. Předseda Tribunálu v bodech 45 a 53 napadeného rozhodnutí předpokládal existenci „újmy odůvodňující nařízení navrhovaných prozatímních ochranných opatření“ pouze na základě údajného porušení základních práv, aniž posoudil otázku, zda společnost Pilkington důvěryhodným způsobem uvedla, že s ohledem na okolnosti projednávané věci mohla při neexistenci uvedených opatření utrpět vážnou a nenapravitelnou újmu.
- 26 Podle Komise se povinnost stanovit naléhavost na základě posouzení nebezpečí vzniku vážné a nenapravitelné újmy uplatní bez rozdílu ve všech právních odvětvích, včetně případů, kdy žalobce navrhuje předběžná opatření směřující k odložení vykonatelnosti rozhodnutí o zveřejnění informací, o kterých tvrdí, že jsou důvěrné. Uvedený orgán zdůrazňuje, že skutečnost, že seznámení se s těmito informacemi, které byly až dosud považovány za tajné, je nezvratné, neznamená, že by jejich zpřístupnění v kontextu návrhu na vydání předběžného opatření vždy nutně způsobilo nebezpečí vážné a nenapravitelné újmy. Právě takto předseda Tribunálu správně rozhodl ve svých výše uvedených usneseních *Bank Austria Creditanstalt v. Komise* (body 50 až 62) a *Microsoft v. Komise* (body 253 až 256)
- 27 Komise zdůrazňuje, že podniky dotčené řízení v oblasti práva hospodářské soutěže mají na ochraně utajení svých informací obvykle hlavně hospodářské zájmy. Rozsah, ve kterém by zpřístupnění těchto informací bylo nenapravitelné, by závisel na kombinaci takových okolností, jako je obchodní užitečnost těchto informací pro podniky, které je poskytují, a pro jiné podniky, které se účastní dotyčného trhu. Pravděpodobnost, že zpřístupnění uvedených informací způsobí závažnou a nenapravitelnou újmu, která nemůže být zhojena pozdější finanční kompenzací, tak může být určena pouze posouzením důsledků takového zpřístupnění s ohledem na okolnosti projednávané věci.
- 28 Komise kromě toho tvrdí, že se povinnost určit, zda je splněna podmínka týkající se naléhavosti tím, že posoudí nebezpečí vzniku vážné a nenapravitelné újmy s ohledem na okolnosti projednávané věci, uplatní rovněž tehdy, když se návrh na vydání předběžného opatření týká rozhodnutí údajně porušujícího základní práva. Komise zejména uvádí, že předseda Soudního dvora ve svém usnesení *Camar v. Komise a Rada*, uvedeném výše (body 46 a 47), odmítl argument, podle kterého byla dovolávaná újma *per definitionem* nezhojitelná, protože se „dotýká oblasti základních svobod“, a byl toho názoru, že nepostačuje abstraktní tvrzení o porušení základních práv pro prokázání toho, že újma, která z něj může vyplynout, nutně má nenapravitelnou povahu.
- 29 Podle Komise předseda Tribunálu v bodě 54 napadeného usnesení chybně vyloučil relevantnost usnesení *Camar v. Komise a Rada*, uvedeného výše, z důvodu, že ve věci, ve které bylo vydáno posledně uvedené usnesení, se žalobkyně mohla dovolávat pouze „omezení“ svých základních práv, zatímco kdyby byl v projednávané věci návrh na předběžné opatření zamítnut, společnost Pilkington by byla „zcela zbavena uplatněných základních práv“. Usnesení *Camar v. Komise a Rada*, uvedeného výše, totiž takové rozlišování nezavádí, pokud jde o otázku, zda žalobkyně dovolávající se porušení svých základních práv musí prokázat pravděpodobnost vzniku „nenapravitelné“ újmy.

- 30 Pokud jde v tomto ohledu o relevantnost vstupu Lisabonské smlouvy v platnost a o posílenou ochranu lidských práv zakotvenou v Listině, která z ní vyplývá, tedy skutečnosti uvedené v bodě 53 napadeného usnesení, Komise zdůrazňuje, že předseda Tribunálu nevysvětlil, jak tyto skutečnosti ovlivnily podmínky předběžného opatření stanovené v čl. 104 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu, a to tím spíše, že právo na respektování soukromého života, zakotvené v článku 8 EÚLP a článku 7 Listiny, i právo na účinnou soudní ochranu, zakotvené v článku 6 této úmluvy a v článku 47 Listiny, je chráněno na základě obecných zásad Unie nejméně od počátku osmdesátých let. Přístup přijatý předsedou Tribunálu jde proti ustálené judikatuře, podle které údajné porušení vyšší právní normy nemůže samo o sobě postačovat k prokázání vážnosti a nenapravitelnosti případné újmy [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 25. června 1998, *Antilles néerlandaises v. Rada*, C-159/98 P (R), Recueil, s. I-4147, bod 62, jakož i ze dne 25. července 2000, *Nizozemsko v. Parlament a Rada*, C-377/98 R, Recueil, s. I-6229, bod 45)].
- 31 Pokud podle Komise může inherentně vyšší hodnota základních práv způsobovat, že některá jejich porušení nemohou být zhojena peněžitým odškodněním, článek 278 SFEU, podle kterého žaloby podané k Soudnímu dvoru nemají odkladný účinek, by mohl být zbaven svého užitečného účinku, pokud by skutečnost, že je uplatňováno porušení základních práv, automaticky postačovala k prokázání naléhavé povahy návrhu na předběžná opatření. Komise předsedovi Tribunálu vytýká, že –ač ji nezkoumal – vyloučil možnost, že peněžité odškodnění mohlo postačovat k náhradě škody způsobené hospodářskému zájmu, který pro společnost Pilkington představuje uváděná ochrana důvěrnosti, ačkoliv tato společnost v zásadě tvrdila, že zpřístupnění údajně důvěrných informací jí mohlo přivodit soutěžní znevýhodnění ve vztahu k jejím soutěžitelům nebo zákazníkům. Přístup přijatý předsedou Tribunálu tedy nebere v úvahu skutečnost, že hospodářská újma, která může vyplývat z údajného porušení práva společnosti Pilkington na důvěrnost, je čistě finanční povahy.
- 32 Komise uznává, že zpřístupnění důvěrných informací může z důvodu nevratné povahy v některých případech způsobit závažnou a nenapravitelnou újmu, a tvrdí, že podmínky stanovené v čl. 104 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu spojené s neodkladným účinkem žalob podaných proti unijním aktům, který je stanoven v článku 278 SFEU, ukládají soudci příslušnému pro rozhodování o předběžných opatřeních, aby v závislosti na okolnostech projednávané věci posoudil pravděpodobnost, že vznikne vážná a nenapravitelná újma, pokud nebudou nařízena požadovaná předběžná opatření, která nemůže být pouze předpokládána, z důvodu, že je tvrzeno porušení základních práv.
- 33 Společnost Pilkington tvrdí, že přístup Komise nemá oporu v judikatuře. Bylo by zjevně nesprávné považovat vážnou a nenapravitelnou újmu způsobenou na základním právu za zvláštní druh újmy, která nemusí být brána v úvahu.
- 34 Společnost Pilkington sdílí názor Komise, podle kterého je podmínka týkající se naléhavosti v souladu s ustálenou judikaturou splněna pouze tehdy, když může dojít k vážné a nenapravitelné újmě, nebudou-li přiznána požadovaná předběžná opatření. Nicméně tato společnost se domnívá, podobně jako předseda Tribunálu, že taková újma může vyplývat z újmy způsobené na základních právech z důvodu vážného a nenapravitelného porušení základních práv. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, předseda Tribunálu zkoumal konkrétní újmu, která by pro společnost Pilkington vyplývala ze zveřejnění dotčených informací, a dospěl k závěru, že by základní práva uvedené společnosti byla vážně a nenapravitelně porušena, což by bylo znakem, který u této společnosti zakládá vážnou a nenapravitelnou újmu.

Závěry Soudního dvora

- 35 Článek 104 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu stanoví, že návrh na předběžné opatření musí označit „předmět sporu, okolnosti, které dokládají naléhavost, jakož i skutkové i právní důvody, které *prima facie* odůvodňují nařízení navrhovaného předběžného opatření“. Soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření tudíž může rozhodnout o odkladu vykonatelnosti aktu nebo jiném předběžném

opatření, pokud bylo prokázáno, že jejich nařízení je *prima facie* odůvodněno skutkově i právně (*fumus boni juris*) a je naléhavé v tom smyslu, že k zabránění vážné a nenapravitelné újmy na zájmech navrhovatele je nezbytné, aby byly nařízeny a nabyly účinnosti před rozhodnutím o žalobě ve věci samé. Tyto podmínky jsou kumulativní, takže návrh na předběžné opatření musí být zamítnut, není-li některá z podmínek splněna [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 14. října 1996, SCK a FNK v. Komise, C-268/96 P(R), Recueil, s. I-4971, bod 30]. Soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření musí v případě potřeby rovněž zvážit proti sobě stojící dotčené zájmy (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 23. února 2001, Rakousko v. Rada, C-445/00 R, Recueil, s. I-1461, bod 73).

- 36 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že účelem řízení o předběžném opatření je zaručit plnou účinnost budoucího konečného rozhodnutí, aby se zabránilo mezeře v právní ochraně zajišťované Soudním dvorem. Pro dosažení tohoto cíle je nutné naléhavost návrhu na předběžné opatření posuzovat ve vztahu k nezbytnosti předběžně rozhodnout, aby se zabránilo tomu, že účastníkovi řízení, který požaduje předběžnou ochranu, bude způsobena závažná a nenapravitelná újma [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 14. prosince 2001, Komise v. Euroalliances a další, C-404/01 P(R), Recueil, s. I-10367, body 61 a 62]. Právě posledně uvedenému účastníkovi řízení přísluší, aby předložil důkaz o tom, že nemůže čekat na ukončení řízení ve věci samé a neutrpět újmu takové povahy (viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 12. října 2000, Řecko v. Komise, C-278/00 R, Recueil, s. I-8787, bod 14).
- 37 Je sice pravda, že pro důkaz vážné a nenapravitelné újmy v rámci řízení o předběžných opatřeních není nezbytné, aby byl vznik újmy doložen s absolutní jistotou, a že postačuje, aby byla s dostatečným stupněm pravděpodobnosti předvídatelná, nic to však nemění na tom, že účastník řízení, který žádá o předběžné opatření, je povinen prokázat skutečnosti, které mají odůvodňovat očekávání takové vážné a nenapravitelné újmy [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 14. prosince 1999, HFB a další v. Komise, C-335/99P(R), Recueil, s. I-8705, bod 67].
- 38 Je třeba uvést, že v projednávané věci vyplývá uplatňovaná újma ze zveřejnění údajně důvěrných informací. Za účelem posouzení existence vážné a nenapravitelné újmy, aniž je dotčeno zkoumání *fumus boni juris*, které souvisí s uvedeným posouzením, i když se od něj liší, musel předseda Tribunálu nutně vycházet z předpokladu, podle kterého údajně důvěrné informace ve skutečnosti důvěrné byly, jak to tvrdila společnost Pilkington v žalobě ve věci samé i v návrhu na předběžné opatření.
- 39 V tomto ohledu je třeba uvést, že předseda Tribunálu v bodech 44 a 45 napadeného usnesení dovedl existenci vážné a nenahraditelné újmy z důvodu, že by základní práva společnosti Pilkington byla vážně a nenapravitelně porušena zveřejněním jejího údajného obchodního tajemství za okolností, kdy neměla k dispozici žádný účinný procesní prostředek. Z bodů 52 a 53 tohoto usnesení v tomto ohledu vyplývá, že se předseda Tribunálu rozhodl odchytil od předchozí judikatury Tribunálu, podle které zpřístupnění důvěrných informací obchodní povahy v rozporu se základními právy účastníka řízení, který se domáhá vydání předběžného opatření, nutně neznamená vznik vážné a nenapravitelné újmy. Na podporu tohoto odůvodnění se dovolával zejména vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, jakož i posílené ochrany práv zakotvených Listinou, která z ní vyplývají.
- 40 Nicméně z judikatury Soudního dvora vyplývá, že předpoklad, podle kterého je újma *per definitionem* nenapravitelná, jelikož se dotýká sféry základních práv, nemůže být připuštěn, protože nepostačuje abstraktní tvrzení, že došlo k porušení základních práv proto, aby bylo prokázáno, že újma, která z něj může vyplývat, má nutně nenapravitelnou povahu (v tomto smyslu viz výše uvedené usnesení Camar v. Komise a Rada, body 46 a 47). Posílená ochrana základních práv, která vyplývá z Lisabonské smlouvy, tuto judikaturu nezpochybnuje, jelikož tato práva, a zejména práva uplatňovaná v projednávané věci, byla unijním právem chráněna již před vstupem této smlouvy v platnost.

- 41 Porušení některých základních práv, jako je zákaz mučení a nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu, který je zakotven v článku 4 Listiny, jistě může na základě samotné povahy porušeného práva samo vést k závažné a nenapravitelné újmě. Nicméně to nemění nic na tom, že podle judikatury připomenuté v bodech 36 a 37 tohoto usnesení vždy přísluší tomu účastníku řízení, který požaduje vydání předběžného opatření, aby uvedl a prokázal pravděpodobnost vzniku takové újmy ve své konkrétní věci.
- 42 Tak tomu je zejména v případě, kdy se jeden z účastníků řízení domáhá vydání předběžného opatření s cílem zabránit zveřejnění obchodních údajů, na které se vztahuje profesní tajemství. Jak správně uvedla Komise, rozsah ve kterém, zpřístupnění takových informací způsobuje závažnou a nenapravitelnou újmu závisí na kombinaci takových okolností, jako je zejména obchodní význam těchto informací pro podnik, který informace poskytl, a užitečnost těchto informací pro další podniky přítomné na trhu.
- 43 V rozsahu, v němž předseda Tribunálu v bodě 54 napadeného usnesení uvedl, že by společnost Pilkington byla z důvodu porušení základních práv dotčeného v projednávané věci zcela zbavena svých práv, zatímco ve věci, ve které bylo vydáno výše uvedené usnesení *Camar v. Komise a Rada*, se jednalo o pouhé omezení dotčených práv, postačí konstatovat, že rozdíl existující mezi těmito dvěma věcmi nezbavuje posledně uvedené usnesení relevantnosti. Tento rozdíl totiž nemění výše uvedenou povinnost, která přísluší tomu účastníku řízení, který požaduje nařízení předběžného opatření, aby uvedl a prokázal pravděpodobný vznik vážné a nenapravitelné újmy ve své konkrétní věci.
- 44 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že se předseda Tribunálu dopustil nesprávného právního posouzení tím, že měl za to, zejména v bodech 44 a 45 napadeného usnesení, že porušení základního práva společnosti Pilkington na ochranu profesního tajemství, které je zakotveno v článku 339 SFEU, článku 8 EÚLP a článku 7 Listiny, jakož i práva této společnosti na účinnou soudní ochranu, zakotveného v článku 6 EÚLP a článku 47 Listiny, samo o sobě za okolností projednávané věci postačuje ke vzniku vážné a nenapravitelné újmy.
- 45 Nicméně je třeba připomenout, že i když odůvodnění rozhodnutí Tribunálu vykazuje porušení unijního práva, ale jeho výrok se jeví jako opodstatněný z jiných právních důvodů, nemůže takové porušení přivodit zrušení tohoto rozhodnutí a je třeba odůvodnění nahradit (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. června 1992, *Lestelle v. Komise*, C-30/91 P, Recueil, s. I-3755, bod 28, jakož i ze dne 9. září 2008, *FIAMM a další v. Rada a Komise*, C-120/06 P a C-21/06 P, Sb. rozh. s. I-6513, bod 187, jakož i citovaná judikatura).
- 46 V tomto ohledu z napadeného usnesení – a zejména z bodu 43 – vyplývá, že újma, které se dovolává společnost Pilkington, pokud jde o informace kategorie I a II, spočívá ve skutečnosti, že jakmile budou jednou důvěrné informace zveřejněny, pozdější zrušení sporného rozhodnutí pro porušení článku 339 SFEU a základního práva na ochranu profesního tajemství by nevrátilo v předešlý stav situaci vyplývající ze zveřejnění těchto informací. Zákazníci, konkurenti a dodavatelé společnosti Pilkington, finanční analytici, stejně jako široká veřejnost by měli přístup k dotčeným informacím a mohli by je volně využívat, což by uvedené společnosti způsobilo vážnou a nenapravitelnou újmu. V důsledku toho by společnost Pilkington byla připravena o účinnou soudní ochranu, pokud by sporné informace byly sděleny před rozhodnutím ve věci samé.
- 47 Je třeba uvést, že takto uplatňovaná újma vykazuje požadovanou míru závažnosti. Pokud se vyjde z předpokladu, podle kterého se na informace v kategoriích I a II vztahuje profesní tajemství, jejich zveřejnění by nutně přivodilo společnosti Pilkington významnou újmu s ohledem na skutečnost, že se jedná o specifické obchodní informace týkající se takových skutečností, jako je totožnost zákazníků, počet dodaných kusů, výpočtů ceny a úpravy ceny.

- 48 Pokud jde o nenapravitelnost této újmy, je skutečně zjevné, že zrušení sporného rozhodnutí Tribunálem nemůže zvrátit účinky zveřejnění znění rozhodnutí z roku 2008, které obsahuje sporné informace, jelikož získání znalosti těchto informací osobami, které toto rozhodnutí četly, nemůže být vráceno zpět.
- 49 Podle Komise je však újma, které se dovolává společnost Pilkington v projednávané věci, újmou čistě finanční, jelikož tato společnost se tím, že brání zveřejnění dotčených obchodních informací, snaží o ochranu obchodních a hospodářských zájmů.
- 50 Újma finanční povahy ovšem nemůže být považována, s výjimkou výjimečných okolností, za nenapravitelnou, jelikož peněžitá náhrada může zpravidla navrátit poškozenou osobu do situace předcházející vzniku újmy (viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 18. října 1991, *Albortal a další v. Komise*, C-213/91 R, Recueil, s. I-5109, bod 24). Taková újma může být zhojena zejména v rámci žaloby na náhradu škody podané na základě článku 268 SFEU a 340 SFEU (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 26. září 1988, *Cargill a další v. Komise*, 229/88 R, Recueil, s. 5183, bod 18, a *Komise v. Euroalliages a další*, uvedené výše, bod 70).
- 51 V projednávané věci, jak předseda Tribunálu správně uvedl v bodě 43 napadeného usnesení, se společnost Pilkington proto, aby prokázala existenci vážné a nenapravitelné újmy, opírá o účinky zveřejnění dotčených informací, které vyplývají z jejich volného využívání různými kategoriemi třetích osob. Újma, které se dovolávala společnost Pilkington, by, pokud by k ní došlo, spočívala v zásahu do jejích obchodních a hospodářských zájmů v důsledku takového využívání. Za předpokladu, že by tyto obchodní a hospodářské zájmy společnosti Pilkington byly poškozeny z důvodu zveřejnění dotčených informací, muselo by vyplacení přiměřeného odškodnění, alespoň teoreticky, postačovat ke zhojení uplatňované újmy. Proto může být tato újma skutečně kvalifikována jako finanční ve smyslu judikatury citované v předchozím bodě tohoto usnesení a byla by zhojitelná v rámci žaloby na náhradu škody.
- 52 Nicméně je třeba uvést, že finanční újma může být zejména považována za nenapravitelnou, pokud – i když vznikne – nemůže být vyčíslena [usnesení místopředsedy Soudního dvora ze dne 7. března 2013, *EDF v. Komise*, C-551/12 P(R), bod 60 a citovaná judikatura].
- 53 Nejistota související s náhradou újmy peněžité povahy v rámci případné žaloby na náhradu škody jistě nemůže být sama o sobě považována za okolnost prokazující nenapravitelnou povahu takové újmy ve smyslu judikatury Soudního dvora. Ve fázi řízení o předběžném opatření je totiž možnost získat později náhradu škody peněžité povahy v rámci případné žaloby na náhradu škody, která by mohla být podána v návaznosti na zrušení napadeného aktu, nutně nejistá. Řízení o předběžných opatřeních přitom nemá za cíl nahradit takovou žalobu na náhradu škody, aby byla tato nejistota eliminována, jelikož jejím účelem je pouze zajistit plnou účinnost budoucího konečného rozhodnutí, které má být vydáno v řízení ve věci samé, ke kterému se předběžné opatření váže, tedy v projednávané věci žaloba na neplatnost [usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 14. prosince 2011, *Alcoa Trasformazioni v. Komise*, C-446/10P(R), body 55 až 57; viz rovněž bod 36 tohoto usnesení].
- 54 Naproti tomu by situace byla odlišná, kdyby bylo z posouzení provedeného soudcem příslušným pro rozhodování o předběžných opatřeních zjevné, že uplatňovaná újma vzhledem ke své povaze a předvídatelnosti svého vzniku nemůže být – pokud vznikne – identifikována a vyčíslena adekvátním způsobem, a že jí pak v praxi v důsledku toho nemůže žaloba na náhradu škody zhojit. Tak tomu může být zejména v situaci zahrnující zveřejnění specifických obchodních informací, jež jsou údajně důvěrné, které se týkají takových skutečností, jako jsou skutečnosti dotčené v projednávané věci, a zejména totožnost klientů, počet dodaných kusů, výpočty cen a změny cen.
- 55 Je třeba konstatovat, že újma, kterou mohla společnost Pilkington utrpět z důvodu zveřejnění jejího údajného obchodního tajemství, by byla odlišná, a to jak svou povahou, tak rozsahem v závislosti na tom, které osoby, jež se s ním seznámily, náležejí do kategorií osob uvedených v bodě 43 napadeného

usnesení, tedy mezi její zákazníky, soutěžitele, dodavatele či finanční analytiku nebo širokou veřejnost. Bylo by totiž nemožné identifikovat počet a postavení všech osob, které se skutečně seznámily se zveřejněnými informacemi, a posoudit tak konkrétní dopad, který jejich zveřejnění mohlo mít na obchodní a hospodářské zájmy společnosti Pilkington.

- 56 Konečně je pro úplnost potřeba dodat, s ohledem na argument uplatněný Komisí ve třetí části jejího kasačního opravného prostředku, podle kterého by napadené usnesení rovněž mělo negativní dopad na průběh správního řízení v oblasti stíhání porušení pravidel hospodářské soutěže, jelikož se může použít obdobně též ve fázi přístupu k oznámení námitek, že se tento poslední případ velmi liší od případu zveřejnění konečného rozhodnutí konstatujícího existenci takového protiprávního jednání.
- 57 Pokud má totiž účastník správního řízení přístup ke znění oznámení námitek, které obsahuje obchodní tajemství, tento přístup je mu v zásadě přiznáván pouze, aby se účelně účastnil tohoto řízení, takže nemá právo využívat informace, které tento dokument obsahuje, k jiným účelům. Kromě toho újma, která může být výsledkem přístupu k oznámení námitek poskytnutému omezenému počtu dobře identifikovatelných osob, není srovnatelná, zejména pokud jde o možnost ji posoudit a konečným způsobem vyčíslit, s újmou vyplývající ze zveřejnění konečného rozhodnutí na internetu, do kterého může nahlížet každý.
- 58 Z toho, co bylo uvedeno v bodech 51 až 55 tohoto usnesení, tudíž nelze dovodit, že skutečnost, že Komise přiznává přístup k oznámení námitek, může vést ke vzniku závažné a nenapravitelné újmy, stejně jako zveřejnění konečného rozhodnutí konstatujícího existenci protiprávního jednání.
- 59 S ohledem na výše uvedené úvahy předseda Tribunálu správně rozhodl, že podmínka týkající se naléhavosti byla v projednávané věci splněna, jelikož pravděpodobný vznik závažné a nenapravitelné újmy na straně společnosti Pilkington byl prokázán právně dostačujícím způsobem.
- 60 První důvod kasačního opravného prostředku musí být tedy zamítnut.

Ke druhému důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení při posouzení podmínky týkající se fumus boni juris ve spojení s podmínkou týkající se naléhavosti

Argumentace účastnic řízení

- 61 Komise v rámci svého druhého důvodu kasačního opravného prostředku uplatněného podpůrně tvrdí, že jí předseda Tribunálu uložil, konkrétně v bodě 59 napadeného usnesení, aby prokázala neexistenci *fumus boni juris* tím, že prokáže, že dotčené informace zjevně důvěrné nejsou.
- 62 Komise zdůrazňuje, že podle judikatury má soudce při posuzování naléhavosti, případně i při vážení zájmů vzít v úvahu větší či menší závažnost žalobních důvodů uplatňovaných k prokázání existence *fumus boni juris*. Tím, že předseda Tribunálu založil posouzení naléhavosti výlučně na skutečnosti, že každé zpřístupnění důvěrných informací vede k porušení základních práv, se nemohl omezit na abstraktní analýzu podmínky týkající se *fumus boni juris*. Podle Komise jí samé nepřislušelo, aby prokázala, že tyto informace zjevně nejsou důvěrné, ale bylo na společnosti Pilkington, aby prokázala důvěrnou povahu dotčených informací, což ostatně bylo obtížnější, jelikož byly starší pěti let.
- 63 Komise rovněž vytýká předsedovi Tribunálu, že v bodech 69 a 70 napadeného usnesení nechal v úvahu skutečnost, že úředníkovi pro slyšení nepřisluší prokazovat, že některé informace nebyly důvěrné, ale pouze zkoumat otázku, zda společnost Pilkington dostatečně odůvodnila své žádosti o důvěrnost. Argumenty Komise byly ostatně zkresleny, jelikož Komise se opírala o skutečnost, že dotčené informace byly starší pěti let a byly sdíleny členy kartelu nikoliv proto, aby byla obecně vyloučena jejich důvěrná povaha, ale pouze pro připomenutí toho, že společnosti Pilkington příslušelo vysvětlit s ohledem nakaždou skutečnost, proč byly informace starší pěti let a známé ostatním členům kartelu

stále důvěrné. Skutečnost, že úředník pro slyšení vyhověl, aniž jednal nesoudržně, některým žádostem společnosti Pilkington o důvěrnost, prokazuje, že byl ochoten vyhovět těmto žádostem v rozsahu, v němž společnost Pilkington předložila důvody dostatečně odůvodňující důvěrné zacházení s dotčenými informacemi.

- 64 Předseda Tribunálu podle společnosti Pilkington správně použil ustálenou judikaturu, která vyžaduje konkrétní hodnocení argumentů účastníka řízení, který požaduje předběžné opatření s cílem určit, zda je podmínka týkající se *fumus boni juris* splněna. Společnost Pilkington uvádí, že použití vyššího důkazního standardu, než je podmínka týkající se *fumus boni juris*, je v rozporu s judikaturou v oblasti předběžných opatření a je zcela cizí předběžnému hodnocení, které musí provést soudce rozhodující o předběžných opatřeních. Společnost Pilkington v každém případě tvrdí, že vyjádření Komise jsou v tomto ohledu nejen chybná, ale jsou v projednávané věci irelevantní, jelikož ve skutečnosti prokázala existenci *fumus boni juris*, což předseda Tribunálu připustil v bodech 67 až 72 napadeného usnesení.

Závěry Soudního dvora

- 65 Druhým důvodem svého kasačního opravného prostředku, který vychází z údajného nesprávného právního posouzení týkajícího se podmínky související s *fumus boni juris* ve spojení s podmínkou týkající se naléhavosti, Komise v podstatě předsedovi Tribunálu vytýká, že obrátil důkazní břemeno, pokud jde o zkoumání podmínky týkající se *fumus boni juris*; takové obrácení je podle ní tím spíše nutné kritizovat, jelikož předseda Tribunálu podmínku týkající se naléhavosti vyložil příliš široce.
- 66 S ohledem na nahrazení důvodů provedené v bodech 46 a násl. tohoto usnesení je třeba bez dalšího odmítnout argumenty Komise, které se týkají dopadu přístupu zaujatého předsedou Tribunálu k analýze *fumus boni juris*, pokud jde o podmínku týkající se naléhavosti. Vzhledem k tomu, že tato podmínka bude napříště považována za splněnou nikoliv z důvodu pouhého porušení základních práv jako takového, ale v podstatě z důvodu nemožnosti vyčíslit v projednávané věci dovolávanou škodu odpovídajícím způsobem, nemohou tyto argumenty obstát.
- 67 Podle ustálené judikatury připomenuté v bodě 58 napadeného usnesení je podmínka *fumus boni juris* splněna, pokud se alespoň jeden ze žalobních důvodů uplatněných na podporu žaloby ve věci samé navrhovatelem předběžného opatření jeví *prima facie* tak, že není zcela neopodstatněný [v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 19. července 1995, Komise v. Atlantic Container Line a další, C-149/95 P(R), Recueil, s. I-2165, bod 26, jakož i ze dne 8. května 2003, Komise v. Artogodan a další, C-39/03, P-R, Recueil, s. I-4485, bod 40 a citovaná judikatura]. Tak tomu je zejména tehdy, jak správně uvedl předseda Tribunálu v bodě 58 napadeného usnesení, když jeden z uplatněných důvodů poukazuje na existenci složitých právních problémů, jejichž řešení není jednoznačné, a vyžaduje tedy důkladný přezkum, který nemůže provést soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření, nýbrž musí být předmětem řízení ve věci samé, nebo pokud z diskuze mezi účastníky vyplývá zásadní právní problém, jehož řešení není zjevné a vyžaduje podrobné zkoumání, které nemůže být provedeno soudcem rozhodujícím o návrhu na předběžné opatření, ale musí být předmětem řízení ve věci samé, nebo pokud diskuse vedená mezi účastníky řízení odhalí existenci významného právního sporu, jehož řešení není zjevné od počátku (v tomto smyslu viz výše uvedené usnesení Komise v. Atlantic Container Line a další, bod 30).
- 68 Je tedy třeba uvést, že když předseda Tribunálu v bodě 59 napadeného usnesení rozhodl, že pokud jde o spor, týkající se prozatímní ochrany údajně důvěrných informací, může soudce příslušný pro rozhodování o předběžném opatření v zásadě dospět k závěru, že není dán *fumus boni juris*, pouze v případě, že by dotčené informace zjevně neměly důvěrnou povahu, neměl v úmyslu odchytil se od zásad vymezených v bodě 58 napadeného usnesení. Obdobně je třeba konstatovat, že když předseda Tribunálu v bodě 67 uvedl, aniž byla dotčena hodnota argumentů uvedených Komisí, jejichž opodstatněnost bude předmětem posouzení soudem příslušným v řízení ve věci samé, že nelze ze

spisu dospět k závěru, že by *fumus boni juris* zjevně nebylo dáno, pouze zdůraznil potřebu toho, aby ve věci, která se týká případného zveřejnění důvěrných informací, nebyl ve fázi zkoumání návrhu na předběžné opatření předjímán výsledek řízení ve věci samé.

- 69 Předseda Tribunálu v každém případě založil konkrétní analýzu *fumus boni juris* na specifických kritériích, která ve skutečnosti odpovídají pravidlům v oblasti důkazů a důkazního břemene vysvětlených v úvahách uvedených v bodě 58 napadeného usnesení a potvrzených v bodě 67 tohoto usnesení.
- 70 Předseda Tribunálu v bodě 68 napadeného usnesení rozhodl, že s ohledem na objem informací, kterých se týkají žádosti o důvěrné zacházení, vyvolává posouzení skutečnosti, zda Komise pochybila, když zamítla většinu těchto žádostí o důvěrné zacházení, komplexní otázky, jejichž vyřešení si zasluhuje podrobné posouzení, které nemůže být vykonáno soudcem příslušným pro rozhodnutí o předběžných opatřeních.
- 71 Předseda Tribunálu kromě toho v bodě 69 napadeného usnesení neprovedl obrácení důkazního břemene, když uvedl, že skutečnost, že úředník pro slyšení uznal tajnou povahu některých informací jak z kategorie I, tak z kategorie II, oslabil argumentaci úředníka pro slyšení, podle které se tyto informace tím, že byly sděleny mezi členy kartelu automobilového skla, staly údaji obecně známými, nebo když dospěl k závěru, podle kterého skutečnost, že společnost Pilkington s těmito informacemi seznámila ostatní členy tohoto kartelu automobilového skla, zjevně neznamenal, že tyto informace byly přístupné ne-li široké veřejnosti, pak alespoň v některých obchodních kruzích. Tyto dedukce, kterými předseda Tribunálu odpověděl na konkrétní argumenty uvedené Komisí, se totiž *prima facie* jeví jako logické a v zásadě neodhalují žádné nesprávné právní posouzení.
- 72 V rozsahu, v němž předseda Tribunálu v uvedeném bodě 69 z téže okolnosti rovněž dovodil, že sporné informace nemohou být obecně kvalifikovány jako informace zjevně zbavené tajné či důvěrné povahy, je nicméně třeba zdůraznit, že úředník pro slyšení musí zkoumat každou informaci individuálně a že jeho závěr týkající se jedné informace nemůže mít v zásadě žádný dopad na posouzení, které se týká ostatních informací. Nicméně pro účely projednávaného kasačního opravného prostředku postačí konstatovat, že toto tvrzení není nezbytné k odůvodnění sledované předsedou Tribunálu a v žádném případě nepodporuje předpoklad Komise, podle kterého se úředník pro slyšení dopustil nesprávného právního posouzení, které spočívá v tom, že se odklonil od důkazního standardu připomenutého v bodě 58 napadeného usnesení a potvrzeného v bodě 67 tohoto usnesení, nebo v tom, že obrátit důkazní břemeno.
- 73 Předseda Tribunálu navíc neobrátil důkazní břemeno, když byl v bodě 70 napadeného usnesení toho názoru, že konkrétní a podrobné argumenty uplatňované společností Pilkington shrnuté v bodech 63 až 65 napadeného usnesení, nebyly zbaveny relevantnosti pro účely prokázání, že informace kategorií I a II zůstaly tajné z důvodu vlastní povahy bez ohledu na skutečnost, že byly starší pěti let, nebo tím, že uvedl, že nemohlo být „zjevně vyloučeno“, že výjimka stanovená v čl. 4 odst. 7 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) je relevantní. Těmito vyjádřeními pouze konstatoval, že uvedené argumenty se v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 67 tohoto usnesení *prima facie* jeví jako argumenty, které zjevně nejsou neopodstatněné.
- 74 Z výše uvedeného vyplývá, že se předseda Tribunálu nedopustil nesprávného právního posouzení v tom, jakým způsobem použil podmínku týkající se *fumus boni juris*, a že tudíž musí být druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.
- 75 Z toho vyplývá, že kasační opravný prostředek musí být zamítnut v plném rozsahu, jelikož argumenty uplatněné v jeho třetí části nejsou důvody kasačního opravného prostředku.

K nákladům řízení

- ⁷⁶ Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora, který se použije na základě čl. 184 odst. 1 uvedeného jednacího řádu na řízení o kasačním opravném prostředku, bude účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který měl ve věci úspěch, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že společnost Pilkington náhradu nákladů řízení od Komise požadovala a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů místopředseda Soudního dvora rozhodl takto:

- 1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**
- 2) Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.